

Tultiinpa vuonolta näyttäen kuorolta

Laulu-Jaakot norjalaista villapaitaa sovittamassa

BODÖ/POHJOISMAAT

Pentti Höri

Laulun sanat: Juice Leskinen

Ei siinä mittään. Kymmenet, sadat äijäporukat istuvat satoja, tuhansia kilometrejä bussissa menen tullen. Vieläpä halukkaasti ja riemumielin.

Silloin puhutaan rokkibändeistä ja futisjoukkueista. Sällit on nuoria ja laitettuja, ja niillä on aineenvaihdunta kunnossa.

Suomalainen mieskuoro on myös nuori, reipas ja usein ihan rock'n roll. Ja aiheenvaihdunta toimii, ainakin kokkapuheita matkan ratoksi kuunnellessa.

Ainut mikä erottaa kuoron rokkareista ja futareista, on niin sanotun jet lagin vaikutusten aavistuksenomaisesti pitempi kesto. Palautumisessa ei sinänsä ole vikaa, se on vain toimitettava hitaammalla sykkeellä. Joku laskee, että Laulu-Jaakojen keski-ikä on nyt 54,5 vuotta. Se on kuulkaa vähän.

The Rolling Stonesilla on ikää merkittävästi enempi. Ja sen huomaa. Jätkät ei jaksa liikkua kuin jumbojetillä enää.

Puolin ja toisin

Pietarsaarelainen mieskuoro Laulu-Jaakot täyttää parin vuoden kuluttua 60 vuotta. Norjassa sijaitseva Bodön Håndverkersångförening täytti juuri 130 vuotta. Se on pohjois-Norjan vanhin mieskuoro.

Bodö on vieraillut pariin kolmeen otteeseen myös Pietarsaareissa, Jaakojen vieraina. Sama on toiminut toisinpäin. Nyt vaikutti luonnolliselta, että Jaakot poikkeavat kunniottamassa ystäväkuoron juhlia ja luikauttamassa muutaman laulullisen tervehdyksen Pohjanmaan lakeuksilta.

Maisemat ovat toiset, se tuli toki huomattua 2000 kilometrin bussilenkkiä istumalla tapettaessa. Hirveää pinta-alan tuhlausta, kuittasimme vuonoista nousevien vuorten merkityksen. Kun melkein pystysuoralla seinämällä ei voi kerätä sieniä eikä käydä rannkamettässä, on vaikea keksiä vuorille järki-käyttöä. Sitä paitsi silmän liikuttajalihakset väsyvät, kun sivuttaisliikkeen ohella on käytettävä myös ylös/alas -osastoa.

Jos norjalaisella talonpojalla on vaikkapa hehtaarin peltö, jonka keskellä kasvaa vuori, niin miten tilusten pinta-ala määritetään? Tätä pohtiessa selvisi syy myös siihen, miksei Norja ole EU:n jäsen. Brysselissä ei riitä byrokraatteja selvittämään edes Bodön kunnan alueen tukiaisten laskukaavoja.

Ruotsinlaivabändinä

Reissun Norjan päässä roikastiin tasan



Anita Löfdahl

Laulu-Jaakot tositoimissa Bodön kulttuuritalon lavalla. Huomatkaa väriiloisto, joka saa alkuvaimonsa kuoronjohtaja Anna-Leena Salokorven asusta.

kymmenen laulua julkisesti. Sitä ennen tilaisuus teki varkaan eli annoimme ilmaisesityksen Vaasasta Uumajaan seilaavan autolautan harvalukuiselle matkaajistolle.

Kaukana takana ovat ajat, jolloin näillä laivareiteillä oli muutakin halpaa kuin huvi.

Niin sanotut avoimet treenit ovat oikeastaan mukava asia, niitä kannattaisi järjestää täällä maissakin. On virkistävää kuulla harjoituskipaleiden lomassa raivokkaita aplodeja, ettei tarvitse aina tyytyä kuoronjohtajan toistamiin kehuihin ja ylistyksiin.

Bodö on suunnitellut Rovaniemen korkeudella, eli paikakunnalla saadaan jopa jonkinlainen kaamosaika aikaiseksi kahta puolta joulua. Nyt oli runsaasti aurinkoa, leppeä keili ja hajuton ilmanala. Vapaa-aikaa promena-

deihin oli niin vähän, että emme ehtineet kokea edes palaavien kalastajaveneiden mukanaantuomaa kypsän katkaravun soundia.

Sen sijaan eräistä kakkostenoreista koostuva niinkutsuttu *fiskelaget* -eräpartio lähti virvelin kera aamulla aallonmurtajalle. He ilmaantuivat muutaman tunnin kuluttua vailla mitään muuta todistetta reissuistaan, kuin pari kamerakännykkäotosta turskaa muistuttavasta kalasta. Kuva oli liian terävä ollakseen otettu hengissä olevasta, täysillä rimpuilevasta kolmen kilon pedosta. Herrat näet väitivät heittäneensä saamansa kalat takaisin golf-virtaan. Seudulla on runsaasti erilaisia rannikolle luonteenomaisia kauppaliikkeitä, joista saa myös tuoretta kalaa.

Toimeen

Laulu-Jaakot toi musiikillisia tuliaisia Bodön katetulle kävelykadulle, jossa oli kumman helppo laulaa — improvisoidut (ulko)tilat eivät aina akustiikkaansa parhaalla mahdollisella tavalla suo. Pleksiä vaan Pietarsaarenkin keskustan ylle, niin jo jatkuu jaakonpäivät syysä kevättä.

Toisen kerran yleisö haltioitui illansuussa varsinaisessa juhlaconsertissa, jossa Jaakot sai kunnian esiintyä viiden kappaleen verran keskellä isäntien komeaa esitystä. Paikallisen kulttuuritalon ilma oli kuiva ja kuuma. Stemma tuntui katoavan jonnekin tummaan samettiin. Hyvin meni, palauteihmiset sanoivat. Osoittautui, että isäntäkuoromme oli sel-

keästi vauhdikkaampi konsertissaan — ko-reografiaan ja näyttämöllisiin mausteisiin sekä huumoriin oli satsattu — kuin jälkeisessä karonkassaan. Illallisia rydyttivät puheet, puheet ja yllättäen puheet, tietenkin norjaksi, vailla tekstitystä.

Ruoka oli sinällään vallan hyvää. Kalasoppaa suorastaan ylistettiin, ja mielenkiintoinen oli myös ruokalaji nimeltä *bakkalau* tai *pakkalau* tai jotain siihen suuntaan.

Vierusrouva, ystävälinen ihminen, selvitti siihen sijoitetun kalan olevan nimeltään "sel-lainen, jolla pyrstöstä kiinni otettaessa on hyvä kumauttaa äijää päähän". Pitkänlainen lajinimike, mutta yritetään muistaa ensi kerralla kaupan tiskillä.

Raikas meri-ilma, pitkä ja täyteläinen päi-

vä, hyvinsyönti, aikaero ja ehkä ihan vähän törkeät baarihinnat ajoivat suomalaisjoukkueen ennenaikaisesti pehkuihin.

Mikä oli ihan oikein, ajatellen aikaista herätystä ja skandinaavisen selkärudon ylitystä 14 tunnin paluumatkan alkajaisiksi.

Epilogi

Matkalla Aron Matti lausui runon. Hetken oli ihan hiljaista.

Hea-hea-hea-hea,
me hoilattiin hiljaa ja vuonolla virtemme soi
Sen kertasi kaiku
ja puseron sisältä
lehahti lentoon se aamuinen koi.



Paitoja. Housuja. Henkseleitä. Verhot heiluvat Bodön keskustassa, kun vieraat siirtyvät harjoituspaikalle.



Heti kun koukkaa reissulle vähänkin etelämpää, livahtaa joku rehupiikles salaa kyytiin.